

מסורת הש"ס

(א) שבת קמה: ע"ש, צ"ל
(ב) חמור (א' חסד, ד' שבת
קמה: (ב) מנחות (ב' ו
שפ: מנחות ב: (א' וקדוש
ש"ע: (א' ונע' בגליון קמ
שפ: (א' ז"ל חסד יק
(ב) יניח גירסתו "הר"ע
בכרות ב: (א' ז"ל חס
יהושע ב' ז"ק וי"ה בכרות:
(א' וי"ה שפ: (א' וי"ה כס:
מנחות ז"ב קט"ו, (א' דמח
ש"ד מ"ה, (א' וי"ה חס"ד
מחזקו ב' דבר א' חס"ד ואל"כ
המחזקו המדובר לתחזקתו
ש"ד מ"ה, (א' וי"ה חס"ד
ש"ק, (א' וי"ה חס"ד, (א' וי"ה
(ד) ב"רם ב' ש"ד מ"ה ז"ק
ו"ע ע"ש חס"ד לעיל לה: ד"ה
ו"כ"ה

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה אבל הכא וכו'
צבור הוא כי היכי דלימא
ליה חכם: (ב) ד"ה כלום וכו'
ומי חשידנא אנא: (ג) ד"ה
לא לעולם וכו' שרא לי
ושחית:

גליון הש"ס

גמ' עד מפי עד בשדה. עי'
סנהדרין דף ל ע"ב דרש"י
ד"ה בעדות זכור וזמון
שם:

מוסף רש"י

[illegible]

שיטה מקובצת

פל לערות אשפע בלבד:
 וְהוּא הָפֵךְ וְהוּא מְקִיִּיל:
 עַל הוּא חֶמֶד חֲמוּרָה וְאִמֶּר:
 עַל מֵימָה הֵבֵא אֶדְוָה לִי נְסִיכָה
 בְּחֵלִי בְּחֵלִי גִּדְרִים לֵשׁ עֲרֵבָה
 וְקִלְפֹת בְּחֵלִי: ׀ לִי לֹהֵם
 וְחִיקְלֵק: ׀ עַל שִׁכְנוֹת עֵלִי:
 ׀ הָאֵרֶךְ לִי לִי לִי לִי לִי לִי
 וְעַל יִשְׁבֵּשְׁבֵּשׁ וְרוּשׁ: ׀ לִי
 ׀ אִמֶּר בְּחֵלִי חֲמוּרָה
 שִׁמְחָן: ׀ עַל מֵימָה וְכִי
 שְׁחֹשִׁי: ׀ עַל שְׁרָה לִי בְּלִבִּי
 וְעִבְדִּיתִי: ׀ עַל מוֹה וְהוּא
 עַל בְּכֵרֵה יִשְׁרָאֵל חֲמוּרָה:
 עַל הוּא שְׁלֵה שְׁחֹשִׁי לִי
 וְהוּא: ׀ עַל בְּכִרִי דִשְׁמָה הוּא
 אִמֶּר: ׀ עַל הָאֵרֶךְ לִי שִׁכְנוֹת
 אִמֶּר לְמִישְׁרֵי מוֹמָה מְשִׁינָה
 כִּכְן עִי: ׀ עַל הוּא שְׁחֹשִׁי
 עַל מוֹמָה הוּא שְׁרָה
 וְכֹכֶם לִי שְׁרָה כֹכֶם עִי:
 עִירֵשׁ יִשְׁרָאֵל: ׀ עַל מוֹמָה
 וְנָגַל לִי שְׁרָה: ׀ עַל חֲבִית
 אֵלֶּא מִמָּחָק: ׀ עַל הוּא עֲדֵר
 עֲדֵר: ׀ עַל לֹאן קִי חֲבִית:
 עַל בִּירְשֵׁה מִמָּחָק:
 עַל וְאִבִּי אִשְׁפֵּה דִהֲמָה:
 עַל וְאִבִּי לִפְרֵשׁ: ׀

כל פסולי המוקדשין פרק חמישי בכורות לו.

לעֲתֹוֹקִינֶהוּ. בַּחֲשׂוֹדִים מִי אָמַר ר"מ י' ט' חֲשׂוֹד לְדַבֵּר אֶחָד חֲשׂוֹד לֹכַל
הַיֵּאֱמָרָה כֹּלָה הֵיכָל דְּמוּחָזֵק לֵן דְּעוֹבֵר עַל דְּבַר א': לַעֲדוּם כְּבוֹר.
לְהַעֲיִיד שְׁלָל הַטִּיל בּו מוֹס זֶה בְּכוּוּיָה: לַעֲדוּם אֲשֶׁה. שְׁמַת בְּעֵלָה
בְּמַדִּינַת הַיֵּם: סִנִּי אֵלֶּל לַעֲדוּם שֶׁאֵשׁ כְּשֶׁהָיָה . וּבַעֲדוּת כְּבוֹר

נַגְמִי אִשֶּׁה כְּשֶׁרָה דְּלֹא־מִרְיָן [לֵא] הַלְכְּתָא
כְּרַבְרָן שְׁמַעוֹן וְאִפְ"ט בְּחוּ: יִמְר שְׂרִי
בִּזְרָא. יִמְר הַתְּמִיר בְּזִכְרוֹת לִשְׁוֹן
גִּנְיָא: לֹא הִיוּ מוֹזְקִין. בְּעִלָּה שְׁהוּא
בְּזִכּוֹר וְזֹאת כֵּהָן עֲבָלִיו וְאִמֵּר בְּזִכּוֹר הוּא
וְהוּמֹו עֲמֹו שֶׁלֹּא הוֹטֵל מוֹס י"ז זֶה
בְּזִכְוֹנָה וְאִתִּי לֹא־חֻוּי לִכְסֵּס אִי קִפְּעָה
הוּא אִי עוֹבֵר הוּא: נִלְמָךְ דִּלְפָּה
שֶׁאִמֵּר וְאִמֵּר בְּזִכּוֹר הוּא הַתְּמִיר וְאִמֵּר
וְהוּמֹו עֲמֹו: אִשֶּׁשׁ אִישׁ הִיִּיתִי. וְלֹא
הִיִּינוּ מוֹזְקִין בֶּה שְׁהִיא אִשֶּׁת אִישׁ
מִמֶּנּוּעוֹל: וְאִמְנָנָה. וְתוֹמַתָּה לְהַנְשֵׁא:
דְּלֹאִי בְּעִיָּא לֹא אִמְרָה. כְּלוֹמֵר אִי הוּא
חֲשִׁידָא לְהִינְשֵׁא בְּחַי בְּעִלָּה בְּלֹא גִירוּשִׁין
הוּא שְׁתַּקָּה וְלֹא אִמְרָה אִשֶּׁת אִישׁ הִיִּיתִי
דִּלְכָּא בְּפִטְרִיהּ אִי מִזְזִיקִין לָהּ: אִבְּל
בְּכֵלָה. בְּכֵלָה דְּלֹאִי סְגִיָּא דְּלֹאִי אִמֵּר בְּזִכּוֹר

הוא (א) דלימא ליה חכם מוס קבוע
הוא או עובר דקדשים תמימים אין
הכהן נחשב לאכול בחוץ דבר כרת
הוא אבל נחשב להטיל בו מוס דלאו
בעלמא הוא ולא יהא נאמן קמ"ל
דנאמן: דאם כן. דהוא הטיל בו
לעס הוא שדי מוס הגיכר אפי'
לעס הארץ שהוא מוס ותו לא הוא
בעי למיח קמן ולמימר בבור הוא
שד דהא אין אדם אחר יודע שהוא
בבור ובקדשים בחוץ נמי ליכא לספוקיה
דהא מוס ניכר שדא ציה ויהיב דאין
יודעין שהוא בבור למימר הכי
דבעל כרחא אתי לקמך דאי הוא שחט
בזמן בלא מומחין כיון דכולי עלמא
יודעי שהוא בבור הוו חשדי ליה:
במקום עדים. דאין סהדי דכל שעתא
איכא מיא וה"נ כיון דאין סהדי דכהנים
שחזרים על המומין לא נימא מה לי
לשקר: הכא ודאי שדא ציה מומא.
במתמיה: להא שמעתא. דר' אילעא
בזמן בגרי. כן סתמא אמר ליה לא
הוא מומחין וזו שעתא בבור כו': גלוס
חילקנו בין כהן חזר לבין עם הארץ.

[illegible]

אִמֶּר דא"ר מאיר **חֲשֵׁשׁא** ב'י. ממוך הלשון משמע דללינא דר' מאיר קאמר ולא סבירא לן כוותיה ים אלא אפילו במוחזק עובר על דבר א' לא הוי חסוד על כל המורה כולה ואע"ג דבפרק זה נזכר (סנהדרין דף מ.) אמר אביי עברין אוכל נבילות להטעים פסול לעדות ועוקים להי כרבי מאיר וקיימא לן דהנזכר דאן ממשל חסוד חסוד

[illegible]

הַבְּחִים (צ"ד דף קנ:) דָּמָה לוֹ נֶשֶׁק
בְּמִקְוֵם עֲדִים אֲמֵרִינן דְּלִמְדָּא
וּבְנֵא כִּסְיָא לְהוּ דְּרַב חֲסֵדָא
כו': **בא** צְפִנִי רֵבֵן גַּמְלִיאֵל אִמְר
צִיָּה צֵאוּ. י"ז וְהִלֵּכְהֵן כֵּן הוּא דְּלִין
חִילּוּק בֵּין חֲבֵר לְעַם הָאֶרֶץ דְּצִפְרֵק
בְּתַרלָּא לְיוֹנָה (דף עה.) גְּבִי ר' יוֹסִי
ז' וְיִמְרָא דְכֶהֱן הוּא וְיִמְצִיעֵאל לִיה אִי
הִלֵּכְהֵן כְּר' מֵאִיר דְּלִמְדָּא חֲסֵדָא עַל
הַדְּבָר לֹא דֵנוּ וְלֹא מַעֲיָדוֹ שֶׁל כְּרִשְׁתֵּיג
דְּלִמְדָּא נֶאֱמָן עַל שֶׁל חֲצִירוֹ שִׁמ' דְּלִרְבִּי
מֵאִיר לֹא הִיָּה מִמִּיר אֲע"פ שֶׁהִיָּה
חֲבֵר: **עמד** הַשּׁוֹאֵל וְשֹׂאֵל. צפ'
נַעֲרֵה צְנִיעִים צִירֻסְלִמִי דְרִישׁ מִדְּכַתִּיב
וְעִמְדוּ שֶׁנֶּאֱמַר צִירִי דְשׁוֹאֵל הִלֵּכְתִּי
וְאֶגְדֹּת צִירִי לַעֲמֹד: **עמוד** ע"ל
רִבִּינן וְיַעֲיָדוּ בְּךָ. דף גכס' וְיַעֲיָדוּ
כֵּן לֹא כֹאן וְלֹא י' צִפְרֵק תַּפְלַת הַשְּׁחָר
י"ז צִרְיָשִׁי (בִּרְכוֹת טו:) דָּמָה עֲדוֹת
שִׁין כֹּאן אֲלֵא בְּסִנְהֶדְרִין בִּרְשׁ פֶּרֶק
כֵּהֵן גִּדּוּל (דף יט.) גִּרְסִין לִיה גְּבִי
עוֹבֵדל אֲדִנִּי י"ז וְאֲבַג שְׁטַטל דְּהִתֵּם
נִכְתָּב כֵּלָּן: **היא** חֲצִי יִבּוֹל אֲחֵבְחִישִׁי
הַחִי. לְעוֹמֵר הַסֵּדֶר הַחִי לְהַעֲלִים וְאִשִּׁי
יִכּוֹל וְצִקּוֹנֵט' פִּירֶשׁ דּוֹדֵאֵי כֵן אֲמֵרִי
וְחִזְרִיתִי צִי וְאִל"ל י"ז כֵּן דְּצִפְרֵק תַּפְלַת
הַשְּׁחָר (בִּרְכוֹת דף טו:) פֶּסַק שֶׁ
הִלֵּכְהֵן כְּמוֹתוֹ: **רבי** חוֹצְפִית
הַמְּתוֹרֵגְמֵן. מַעֲשֵׂה הַרְבֵּי מַלְכוּת:
וְהִלֵּכְתִּי

בן גמליאל ולא אמר ליה והא רבי יהושע אמר לי הן
שעילו בעלי תריסין לבית המדרש כיון שנכנסו לבית
והשאל כלום חילקנו בין חבר לעם הארץ א"ל רבי
ליאל והלא משמך אמרו לי הן? יהושע עמוד על רגליך
שע על רגליו ואמר היאך אעשה אילמלי אני חי והוא
את המת עכשיו שאני חי והוא חי היאך? ה' יכול
ר"ג ג' (ב) עומד ודורש ור' יהושע עומד על רגליו עד
י' לחוצפית המתורגמן עמוד ועמוד: מתני' נאמן
ור זה ובעל מום הוא: גמ' אמר רב יהודה אמר רב
זה נתן לי ישראל במומו מאי טעמא? כל מילתא
שקרי בה אינשי אמר י' רב אשי אף אנן נמי תנינא נאמן
זה ובעל מום הוא מאי טעמא לאו משום דאמרין כל
י לא משקרי בה אינשי התם הוא דקדשים בחוץ לא
יחשידי חשידי מתיב רב שיזבי (ב) האומר למי שאין
ממי שהוא נאמן או ממי שהוא מעשר אינו נאמן אמאי
יבא לאיגלווי לא משקרי בה אינשי שאני התם
דאית

דער צום יא [ה] נתן לי ישראל כדי שלא ינטוך להביא עדים
נמי להטיל מוס ולמימר ישראל נתנו לי צומו: קה לי ממי
עשר דמאי קודם שימכרם: אין. שליח זה נאמן לומר שמנאמן לקחתי:
לאית

עין משפט
נר מצוה

מִדָּ אֶמִּי פִי"צ מַה'לִי
גִירוּשִׁין הִלְכָה טו
טוֹשֵׁעַ אֶה"ע סִי יז סַעִיף
:ג

מה ב' מ"י פ"ב מהלכות
זכורות הלכה טו סמג
עשין רי טו"ע י"ד ס' שיד
סעיף ה:

ג. [טוש"ע שם סעיף ו]:
בזו ד מיי' פיי"צ מהלכות
גירושין הלכה א טוש"ע
אה"ע סי' הונ' סעיף ו:

ה' פ"ד
שכירות הלכה ג סמג
(טור ח"מ סי' שט)
ולא מלאכי צדוקו וז"ל:

זכורות הלכה י טוש"ע
י"ד ס' דיש סעיף א:

כוּשׁ"ע שֶׁם סַעֲיָף ז'
 ב ה מִי"י שֶׁם הִלְכָה יט
 כוּשׁ"ע שֶׁם סַעֲיָף ח:
 נא ט מִי"י פִי"ב מֵהִלְכוֹת
 מַעֲשָׂרוֹת הִלְכָה ו:

רבינו גרשום

[illegible]

של עובד קלופה שזן דקין
התחיל: "מקלטו בין חרדי
היה?" דאצ'ען זיך חשדי
מלגרים מוס לכבוד דאמאר
בעלזע עמנו מערדן אל א
חשדי [בזמן] חבר אל חשדי
מערדנו חרדי מעצנע
אזאטהרדע עלת אל אלא
הרשעה חרדי: בעלז'ה תריסן.
[חכמים: עמד תישאר אלא
דנדוק:] א"ל ר' יהושע אלא
הרבה תלחות חרדי
פלג א"ר צ'ה. עמד, שחקן:
היינטיגמאדער דברדאט (אמא)
בעלז'ה כערה: דערהר
אזאגלוי. דמצי למשיחילע
לחכם אס תיגרו לו אל אלא:
אדאן, דאן תישטמא חרדי
אבער מוס הרחייל לחכם אס
דאמאר מוס חרדי תמידעד
דאמאר דאקאלת לו תמידעד
קעשיש בחור אל בעל אזיל
[דברדאט אדאן:] אל אלא
בזמן שאמר בכור חן נחל
והשאל באמור חרדי דחי אלא
אדאן חשטת לו דאמאר ולא
משיחילע למשיחילע דמצי
לשאל איהו שאל ביה חרדי
אדאן לרר רדע בערדא
אזאגלוי דמצי למשיחילע
אל בזכ' ליה: שאני חרדי
דמצי לאישטממח אלה
אדאן ואמר לו מאה אלה
אדאן

אלא מאחרינא אפילו מעם הארץ דמצי אמר אפילו עם הארץ נאמן הוא עלי ליקח ממנו. הלכך אינו נאמן השליח: